

Oriol Amat i Salas

CATEDRÀTIC D'ECONOMIA FINANCERA I COMPTABILITAT DEL DEPARTAMENT D'ECONOMIA I EMPRESA DE LA UPF

“A la universitat podem fer molt per ajudar els joves a sortir-se'n”

ORIOl AMAT és director del màster en Direcció Financera i Comptable de l'Empresa de l'IDEC-UPF i és membre del Consell Assessor per a la Reactivació Econòmica i el Creixement del govern català. Recentment ha estat nomenat conseller de la Comisión Nacional del Mercado de Valores.

— Cada cop els governs tenen menys marge de maniobra per dictar la política econòmica?

— Sí, els números no surten i el dèficit públic s'ha de reduir. Els governs ara tenen com a prioritat en què deixen de gastar o per on retallen les inversions. El moment actual és una bona oportunitat per posar més racionalitat i control en la despesa pública. El pitjor enemic de l'estat del benestar no són

les retallades sinó el dèficit fiscal, així com la mala gestió pública i els fraus que generen malbaratament.

— Creu que a casa nostra hi ha una manca de cultura de la transparència i de la rendició de comptes?

— En general, a la nostra societat hi ha un nivell baix en aquest terreny. Només cal veure el poc cas que es fa als informes del Tribunal de Cuentas de

l'estat o de la Sindicatura de Comptes de Catalunya. En molts països, especialment els anglosaxons, es prendrien mesures més contundents en relació amb els fraus i el malbaratament. La majoria dels ajuntaments incompleixen la legislació pel que fa a la transparència en els comptes. Però això no és solament un problema del sector públic. Els ciutadans també miren cap una altra banda en molts fraus, com per exemple, l'economia submergida o votant partits amb candidats imputats en casos de corrupció.

— Fins a quin punt la bombolla immobiliària dificulta la reactivació econòmica?

— Els països que varen tenir menys bombolla immobiliària ja han sortit de la crisi. La crisi ja no es global. De fet, la majoria de països ja estan creixent molt i reduint l'atur de manera significativa, com Alemanya o Xile, per exemple. En el cas d'Espanya, a part de la dimensió

Les universitats hauríem de treballar més de manera coordinada amb el teixit empresarial

que va agafar la bombolla, el més complicat es el pessimisme imperant. Tot i que el pitjor ja ha passat, ens cal més proactivitat i flexibilitat, per adaptar-nos a les transformacions que s'estan produint en molts sectors de l'economia. Moltes empreses s'han posat les piles, especialment les que estan internacionalitzades, i ja tornen a generar riquesa i ocupació.

— Què explica l'atur tan elevat a Espanya?

— Cal recordar que tenim uns quatre milions de persones que treballen en l'economia submergida. Potser una part dels cinc milions d'aturats està treballant de manera il·legal. L'any 2006, amb un atur del 10%, les empreses no podien cobrir els llocs de treball que creaven. Això en d'altres països passa quan l'atur és d'un 3%. Tenim una regulació que en lloc de fomentar l'ocupació, el que fa es incentivar l'atur.

En d'altres països, un aturat que cobra subsidi no pot rebutjar més de tres feines i està obligat a estudiar per augmentar la seva ocupabilitat. Aquí, molts creuen que el subsidi d'atur és un dret que no comporta deures. D'altra banda, sindicats i patronals han de trobar vies *win-win*, com fan a Alemanya.

— Pot valorar el nou mapa de caixes i bancs a Catalunya?

— El sector s'estabilitzarà quan s'acabin de pagar les conseqüències dels excessos comesos durant els anys de la bombolla immobiliària. Però bancs i caixes no són els únics responsables de la crisi. La llàstima és que les caixes feien grans inversions en obra social i ara això es reduirà.

— Com veu la tendència dels joves a voler ser funcionaris abans que emprenedors?

— No tinc clar que aquesta tendència sigui la que impera a Catalunya i, per descomptat, no és el cas dels graduats d'ADE o Empresarials-Management de la UPF. Molts estudiants em diuen que ja han trobat feina en el seu àmbit uns mesos abans d'acabar la carrera. De tota manera, caldria promoure més l'emprenedoria des de l'ensenyament primari fins a la universitat. I les universitats hauríem de treballar més de manera coordinada amb el teixit empresarial. A més, s'han de posar més facilitats per a la creació d'empreses i per al finançament de les etapes inicials.

— Es pot parlar de “generació perduda” en referència als joves d'avui dia?

— Aquest tipus d'alarmismes han existit sempre. Li posaré un exemple. Miri aquesta frase: “*Els joves s'han perdut... són ociosos... mai seran com la joventut d'abans*”. Aquesta frase es va trobar en un vas d'argila a les ruïnes de l'antiga Babilònia i es calcula que té més de 4.000 anys. Estic segur que els joves se'n sortiran... perquè a més ens han de pagar les nostres pensions... Però això depèn de tots, no només dels governs, i a la universitat hi podem fer molt. ■

LI AGRADA...

● **UN MÚSIC**
● **Sau, o qualsevol grup que faci una bona versió de Boig per tu. Sempre que escolto la cançó em venen bons records.**

● UN LLIBRE

● **Gog de Giovanni Papini. Quan el comences a llegir, tot recorrent personatges claus de la humanitat, no pots parar fins al final i es un llibre dels que es deixa rellegir molt fàcilment.**

● UN VALOR

● **L'optimisme. Les persones optimistes viuen millor i més anys... i posen la vida més fàcil als demés.**

NO LI AGRADA...

● **Els que culpen als altres de tots els mals, en lloc de mirar el futur amb una visió proactiva i flexible.**

PER SABER-NE MÉS

● **Oriol Amat (2009), Eufòria i pànic. Profit Editorial.**

● **De crisis econòmiques sempre n'hi ha hagut. Són conseqüència dels excessos que fa la majoria de la gent en les fases d'expansió. L'important es aprofitar les oportunitats que hi han en cada moment. Per exemple, enmig d'una recessió es quan es poden fer les millor adquisicions per a créixer.**

